

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita P. Balthassaris Alvarez, Societatis Iesv Religiosi

**Puente, Luis de la
Coloniae Agrippinae, 1616**

§. 2.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42916

§. II.

QVONIAM, postquam hanc orandi rationem amplexus sum, aduerti, me reprehensum, si, ea omissa, ad alias ratiocinationes digrederer: animum adieci, ad querendos Authores, & rationes ad eam fulciendam & corroborandam. Authores sunt S. Dionysius Areopagitta capite primo de Mystica Theologia; Sanctus Augustinus epist. 119. S. Thomas superius citatus, & in ea Apocalypsis verba cap. 8. *factum est silentium in cælo quasi media hora*; & in eadem verba S. Gregorius lib. 3. Moral. cap. 26. circa finem, & cap. 24. super illa verba Iob cap. 39. 6. *cui dedi in solitudine domum*; & homilia 14. in Ezechielem ad illa verba capitis 40. 5. *in manu viri calamus mensura sex cubitorum & palme*. Sanctus Bernardus serm. 55. in Cantica, Albertus Magnus, de adhærendo Deo, cap. 20. Sanctus Iohannes Climacus Gradu 27. & Spiritus sanctus Eccli. 32. 9. in illis verbis: *audi tacens, & pro reuerentia accedet tibi bona gratia*: quasi dicat, audi tacens, quod te docet D E V S, & propter hanc reuerentiam, quam illi exhibes, dum eum tacens audis, bonam suam gratiam, amicitiam & familiaritatem accipies. Hæc quies videtur esse somnus ille, quem D E V S in Canticis cap. 2. 7. iubet, animas seruare illis verbis: *adiuro vos filie Hierusalem ne suscitetis, neque euigilare faciatis dilectam, quoad vsque ipsa velit*. Et ipsa Sponsa respondet: *hæc vox dilecti mei*: nam huiusmodi bolus adeo dulcis, & cum tanta securitate, ab eius tantum manu potest mihi proveni-

uenire. Hæc est requies promissa præteritis laboribus in quærendo Deum. & eadem Sponsa c. 3. 4. ait: *Inueni quæ diligit anima mea, tenui eum, nec dimittam*: nam cum anima complectitur eum, qui fecit res omnes, quæ exhilarant: cur debet esse tristis? Tristitias & poenas nos ipsi proprijs manibus accipimus, dum res illas quærimus, quæ illis abundant; deserimus verò eas, quæ vitam in se ipsis & gaudium habent: ex quo fit, vt ipsa nostra desideria, nostri sint carnifices. Finis & scopus omnis cupiditatis, maximè improborum huius mundi; est quies, & tranquillitas: laborant enim in iuuentute, vt in senectute quiescant; & eorum vita, qui semper sunt in ærumnis, nec vllam habent requiem, habetur infœlix. Et ita S. Thomas opusculo 63. reprehendit eos, qui vitam suam expendunt tantum in quærendo; & nunquam in fruendo Deo: quorum exercitia, ait ipse, minoris esse perfectionis. Scopus ædificantis domum est, eam inhabitare; & plantantis vineam, eius fructu gaudere: *quæ pascit gregem* (ait Apostolus) 1. Cor. 9. 7. *Et de lacte gregis non manducat*: Et ipse Christus D. N. Lucæ 19. 41. ad Ierusalē si cognouisses, inquit, *Et tu quæ ad pacem tibi, nunc autem abscondita sunt ab oculis tuis*! quasi diceret: non aduertis bonum, quod habes, alioquin non ita esses infœlix: non enim aduertentem, se hoc bonum habere, ipsum desiderium illud habendi reddit inquietum; quia non agnoscit, se iam habere, quod quærit. cum autem attendit, sibi quæ persuadet, se habere, quod quærit, requiescit: eum in modum, quo quis aliquem quærens, cum quo iam colloquitur; si eum non agnoscat, etiam si

etiam si cum illo sit, cruciatur: non enim plene
 sui voti, ac desiderij compos: ita euenit Maria
 Magdalene etiam cum loqueretur cum ipso Chri-
 sto resuscitato: non enim habebat requiem, donec
 ille se manifestauit; & illa eum agnouit. Qui
 semper præparat, quod comedat; & nihil tamen
 degustat: *est aliud malum* (ait Eccles. c. 6. 1.) *quam*
vidi sub sole: vir cui dedit Deus diuitias, & substantiam,
& honorem & nihil deest animæ suæ ex omnibus,
quæ desiderat: nec tribuit ei potestatem Deum,
comedat ex eo. Interest autem inter hoc aduer-
 tem, & non aduertentem, quod inter esurientem
 laborantem, ut quærat, quod comedat; & eum
 qui postquam quæsiuit, comedit, quod inuenit: hic
 enim comedendo requiescit, præcipue si conuiu-
 sit copiosum & latum. Postquam quis laborant
 in quærendo Deum, & inuenit: hoc superest, ut il-
 lo fruatur: *gustate*, inquit Dauid 33. 9. *& videte,*
quoniam suauis est Dominus. Huius viæ præstantia,
 & excellentia describitur Sap. 8. multis Spiritus
 sancti proprietatibus, nam cum sapientiæ Spiritus
 venit in animam, adeo illa fit preciosa, ut nulla
 res ita in oculis mundi splendeat, cum qua possit
 comparari, non lapides, non aurum, argentum,
 fanitas, aut pulchritudo: cum ea enim adueniunt
 omnia bona; & ita vnus est Spiritus, ut simul sint
 multi: est enim Dominus suauis, benignus, locu-
 ples &c. quem ubi quis agnoscit, & sentit; va-
 ledicit omnibus; quibus eousque seruiuit; & inci-
 pit esse liber.

RATIONES, quæ hanc Orationis rationem
 rectam esse ostendunt: Hæ sunt. Prima: quod
 quamuis ordinariè non sit in ea mentis ratiocina-
 tio, est

tio, est tamen petitio; & quamdiu D. N. dat animæ
illam requiem, est in ea omne virtutis exercitium;
& simul tamē est etiam petitio, *non in actu signato,*
sed in actu exercito, ut Theologi loquuntur. Quid
enim non petit anima in præsentia quidem D. N.
tacens, sed cū fide, quod in eius conspectu compa-
rens, omnia sui cordis desideria sint illi manife-
sta: Siquidem desideria eius apud Deum idem
valent, atq; ipsæ voces apud homines: id enim
dixit David Psal. 9. 17. *Desiderium Pauperum ex-*
audiuit Dominus; & non solas voces. Hunc in mo-
dum, qui ad portas Dei cum fide accedit; credit,
inde sibi omne bonum prouenturum: amat, humi-
liat se, & exercet: & quia viam Dei tenet, sua re-
lictā, inuenit omne bonum.

SECUNDA Ratio: quia hoc modo, altius &
excellentiùs de Deo sentitur, sicut eius magnitu-
do meritò exigit. TERTIA: quia diutius manetur
in ipsa oratione: & intelligitur multorum San-
ctorum Orationem, huiusmodi fuisse: nam ratio-
cinatio defatigat: illi autem continuam habent o-
rationem. QUARTA: nam quod intendimus ob-
tinere circa animæ reformationem per viam ra-
tiorinationis: per hunc modum, & viam videtur
Deus solidiùs id largiri: nam tales attentius stu-
dent suo profectui, Maioribus suis subiecti, suisq;
animi perturbationibus & aduersis euentibus su-
periores; & maioris virtutis & efficacitatis apud
proximos.

V. R. V. M. quidem est hanc viam non esse omni-
bus communem; sed quam beatus N. P. Ignatius
constituit: est tamen omnibus illis communis,
quibus eam Deus communicauerit; aut cui post

longam orationis, ac ratiocinationis exercitationem Superiori, qui huius causæ iudex est, videbitur Dominus N. huic viæ & modo lectum strauisse. Id quod conforme & affine est ei, quod Patri nostro S. Ignatio euenit, qui licet in initio viam illam tenuerit, ac medium, quod nobis reliquit, & in Exercitijs nos docuit: postea tamen ad hanc alteram viam & rationem est exaltatus, ita enim in
ib. 5. c. 1. eius vita refertur, *a postea erat patiens diuina.* Quod si in omnibus scientijs initia dantur, media, & fines: in hac etiam inueniuntur: & in ipsa nostra Societate idem esse videtur satis manifestum: cum in ea tantum sit Deo placendi desiderium. Quare viam hanc & orandi rationem non experti, non videntur tuta conscientia posse, quos Deus ad eam vocauit, ab eadem cum ipsorum animæ corporisque detrimento abducere: ita enim Osuna in suo Alphabeto ait, qui tales à viâ Domini abducunt, non carere culpa: & quidam alius ait: Deum viam illorum Superiorum breuiaturum, qui id fecerint, nisi desistant. Aliud autem est per viam Examinis & Probationis de hoc agere: decet enim Superiores, ratione sui Officij, id quærere. Ita sentio de ijs, quæ in me geruntur, & hætenus facta sunt; ac de ratione orationis ac cessationis à mentis ratiocinationibus, ob Dei D. N. conspectum, & præsentiam. Cum ea verò submissione & humilitate, quam subditus Patri suo debet, peto: vt, quæ dixi, apud solam vestram Paternitatem maneant.

HANC relationem fecit P. Balthassar ex Obedientia, vt supra diximus: in qua satis apparet insignis eius sanctitas, & virtus heroica. Præmittit
 siqui-

liquidem in ea valdè demissè confessionem suarū
culparum; & facultatum inopiam, ob quas magni
fieret; miseriam & paupertatem, in qua versaba-
tur: postea verò addit bonorum abundantiam, quæ
Dominus Deus noster illi communicasset: ut ex
hoc appareret, quam parum ex seipso haberet, &
liberalitas ipsius Domini, qui stupèdam adeò mu-
tationem in eius corde fecisset: quæ tot, tamq; in-
gentia dona, in se complectitur, ut ad singula ex-
pediendā multò prolixiori narratione opus esset.
Ultimò narrat, ad quā excelsam orationē Deus
illum eueherit: qui fuit ex altissimis diuinæ con-
templationis gradibus: qui rarissimè concedi so-
let. Fecit autem hanc relationem, postquam per
quindecim dies recepisset se ad Exercitia facien-
da. vltima autem nocte, qua erat illam missurus
Romam, tradidit graui cuidam Patri emendandā,
& corrigendam: qui eam sibi descripsit, & post-
quam per multos annos occultam seruasset, tandē
in publicum protulit, & ita venit in nostras ma-
nus. Sed quoniam multa continet magni momen-
ti pro ijs, qui ex Instituto orationi student; & in
quibus deceptio aliqua obrepere posset, contra
eiusdem Patris mentem: ea in sequentibus
capitibus, non discedentes tamen ab
ipsa historia, paulatim de-
clarabimus.

(*) (*)

☉ (*) ☉

K 2

CAPVT